

(א) [לעיל כט, ב] זכאים
 זה; ג) [זכאים זה:];
 ד) לקמן לו. זכאים זה:
 ז"מ זה; ה) [חולין זה];
 ו) [ע"ז סו:]; ז) י"ג כרב,
 ח) [ע"ז עד. ע"ש]; ט) [פ'
 לו סי' פ];

גליון הש"ס

גמ' אין לשון את העיסה
 בחלב. ע"ה שנת עת
 ע"ב שנת חמשת אספורי:
 ש"י ר"ה בני חילא ב'י
 שאופייה. ע"ה ב"י ר"י
 ס' ק"י: תרס': ד"ה אמר
 רבא אבל חתם יום דשרי
 בהא. אמר. ממוה לי את קסס
 יום ספור בשנא' דמחוס
 בכמה וכומי' בתם' ע"ג
 וסס ונחולין' מבני
 קסס אלס קסס יום בטל
 בס'. וכלן' גלעס' דטריס
 הולא' בתם': תרס' ר"ה
 דלמא' אורי' ב'י אורי' ב"ה
 לקבנ' יפה. ע"ה מ"ק דף
 ח ע"א גרס' ד"ה ומהנל
 מ' טעמל:

מוסף רש"י

דטחו ביה טיחא. מין
טינון הוא עושין ממנו
טשין תורו בללי ואופין
את הלחם אתר עטמורו
וצמק' שבת (קט'). נמי
אמרין מלח' סאי טחי
(זבחים ע"ב). אין לשון
אח העיסה בחבל.
ימות עמך שלא יאכל בשר
עמה (דקנ"ד). ואם שלא
היה הפת אסורה. ואטלו
לכאכל צמלם (ב"מ ע"א).
בפני הרגל עמידה. שלא
יאכל בשר עמה
(נבי"ז זבחים ע"ה).

מוסף תוספות

- א. תדע מרלא נקט אל
הני. מוס' שאלך. ה. יעבור
בב. יתן ולא ברילי
מיניה. מוס' מולין לו.
ג. מין מוס' שאלך.
ד. משנת ראובן קב רוקן.
ה. מוס' מולין שס. ה. ולהכי
אחיו. עליה. חס.
ז. וסוהרו מוצאין חס
היה מצורין להשהותה ז.
אח. הפסח. חס. ה. ואפי'
אח הקשר שלא לשבור
את אפרו אפילו הכי לא
היו כרעביה. חס. ה. דאי
היו האיסורין ביין היה נתון
ט. טעם לשבם מוס' שאלך.
י. חבצמן גזירה וכו'.
ידמור שלא בזמני לא
בזמני. מוס' הלא' ש. אף
לא בזמני הלא' ש.
יז. מוס' שאלך.
יח. והניני טעמא משום
דיאכא תרי נותן טעם
השבר לקערה וקערה
לדינני. מוס' ר"ט.
כ. [והינין] דנקט גדיס
נעבי קערה, וקערה אבל
נחשלו דאורי. ומוס' ר"ט.
ג. משום דיאכא
כרי גזמולא אורי משמנית
בעי מוס' ר"ט.

אמר רבא הללנא דו' ש"מ דפסק רבא הללנא דכל איסורין שבתורה במינן במשהו ולא שני לן צין חמץ לשאר איסורי אלא בהא מילתא דגזר שלא במינן אטו מינן שמעינן מינה חלב שנפל לקדירה אוסר במשהו וכן הלכה והא דק' ל' כל איסורין שבתורה בששים בשלא

במקן הוא: שלא בזמנו בין צמינו
בין שלא צמינו מותר. אפילו צותן
טעם: אבל ע"י הערובות לא. ואפי'
שהיה צמינה ועבר עליה לא קנים
למסר הערובות דליה: ואזריא. רבא.
דאמר הלכה כר' שמעון לנעמייה
דאמר נמי בעלמא חמץ של נכרי
שעבר עליו הפסח מותר אף באפילה
הואיל וליכא למקנס ביה מידי ואי
רבי יהודה חמץ סתמא קאמר
ואפילו דנכרי: בני חילא. נכריס.
אע"פ שאופיהו יום יש שעבר והוא
פסח: אמר רב קידרות צפס
ישכור. רב זמניה דאמר [שם] חמץ
אף לאחר זמנו אסור בהנאה כר'
יהודה ואית ליה צמשהו וקסבר נותן
טעם לפגם אסור וליה הלכתא
כוותיה מתרי טעמי חדא דלוקי רבא
הלכתא דתערובות לאחר זמנו מותר
כר"ש ואי פחות מתערובות הוא ועוד
דק"ל¹ נותן טעם לפגם מותר וזה
שעברו עליו יום הפסח הופג עמו
דזופני הכלי: וליעבד כזה שלא
צמינו. דהא מודי רב לעיל [שם] דחמץ
שלא בזמנו שלא צמינו צמשהו מותר
והאי משהו חשיב להו: נגדי. קדרות
לאחר הפסח: אשון וצינייכו. אל
תעול דמיהל יומה משוויי: כר"ש.
דמומרות הקדרות השיגות הלכה
הפסח: כר"ש פ"א דאמרן לעיל [שם]:

דעמו ציה טיחיא. שומן נתנו צו בקרקעיתו ונותן טעם
בלחם: לעולם. אפילו חזר והוסק: אפילו במילחא. להבי
נקט אפילו במילחא שאין דרך לאכול פת בלא מלח או ליפתן:

טשין

מִן צִמְיוֹ בֶּסֶ' דְקֹאֲמֵר אֲמָרוּ רַבִּין בְּטַעְמָא וְכו' מִן צִמְיוֹ דְלִיכָא
דְמִיירִי בְחִמְרָא חֲדָתָא וְעִינְיָ דְהוּ טַעְמָא אֶחָד וְהוּ בֶּסֶ' מִשּׁוֹם דְרַבָּא
רַבָּה (מִנְחוֹת כג. וס) מִשְׁנֵי רַבָּא דְסָבֵר ר' יְהוּדָה מִן צִמְיוֹ וד"ל וְכו'
יַעֲקֹב מִן צִמְיוֹ טַעַם¹ וְסַמָּחָא דְגִמְרָא קֹאֲמֵר צִשְׁלִיָה מִסְכַּת צִיָּה (ד'
בְּטֹל לְרַבִּין מִיבְטֹל בְּטִיל מַכְלָל דְהִכִּי הִלְכְתָּא² ורש"י גוֹפִיָה פֶסֶק בֶּסֶ'
יִחוּדֵן דְסָבֵר צִנ"ט וצ"ג שֶׁל אֶסְפִּימִיא פֶסֶק דְחִתִּיקָה בְּחִתִּיקוֹת צִנ"ט
אוֹמֵר ר"ת דְּוָקָא כִּשְׁנַתֶּנְסָךְ לִפְנֵי ע"ז לְאִמְתִּיָּא קֹאִי דְבַעֵי תַרְתִּי דִּבְרֵי
הַגְּאֻלִּים שְׂכַחַת רִדְיוֹ יוֹסֵף טַעַם עֵלֶם מֵאֹר ר"ת י"ן נֶסֶךְ בְּשִׁנְתָּנְךָ מִן
הָאֲסוּרִין וְאִסּוּרִין אִיסּוּר הִצְטָה בְּכָל שָׁלָל רִי"ן נֶסֶךְ וְכו' מַכְלָל דְשִׁלָּא דְרַב
וּבְחִמְזֵן בְּפֶסֶק לֹא עָשָׂה ר"ת מַעֲשֵׂה³ אַע"ג דְּבִשְׁאֲלֹתוֹת דְרַב אֲחֵאִישׁ
(בבא): **אֲמַר רַב קִדְרִית בַּפֶּסַח יִשְׁבְּרוּ.** צִפ' בְּתַרְתִּי דִּמְס' ע"ז (ו'
לִפְנֵם אִסּוּר אִזּו מוֹתֵר וְעַכְצִ' צִשְׁיִכְרָא אֲשַׁכּוּחִי מִשְׁנָה וְאִי ס"ל מוֹתֵר
לְכַחֲלֵה אִסּוּר דְּבוֹרִינֵן שְׁאִין בֵּת יוֹמָא אֲטוֹ בֵּת יוֹמָא⁴ וְעוֹד דִּהֲתֵם שֶׁ
שָׁהָה דְּזוֹפְנֵי הַכֵּלִי⁵: **רַשְׁיַיְנָהוּ** עַד אַחֵר הַפֶּסַח וְלִיַּעֲבֹר בְּהוּ שְׁאִין
שְׁאִין רִגְלִין אֲשֶׁתִּמַּשׁ הִרְצֵה בִּיחַד מ"מ הֵא תָנן אִין מִצְטַלִּין אִיסּוּר לֵל
בְּתַקְנָתָם שְׁאִירוּ עַד שֶׁשִּׁים הוֹאִיל יִשְׁכּוֹל לְהִסּוּף וּלְבַטֵּל הָאִיסּוּר וְלֹא
וּמִסְקִין (צִיָּה ד' ד:) דִּהֲתֵם אִיסּוּר מוֹקֵאֵה אִין לֹא שׁוֹרֵם שֶׁל הַמְּתוּרָה אֲבָל
לְמִצְוַתָּה שְׁהוּא נִוְתָן טַעַם לִפְנֵם וּמִשְׁהוּ שְׁלֹא צִמְיוֹ צִכְא"ר מִצְטַלִּין וְכו'
וְר"י מִפְרַשׁ דְכִיּוֹן שֶׁהִקְדִּירוֹת שֶׁל חֶרֶם הֵן אִם יִהְיוּ אֲסוּרִין וְאִין לֵהֵם תֵּל
לֵה אַע"פ שְׁאִין לֵה תִקְנָה מִשּׁוֹם דִּהֲתֵם בְּלַע אִיסּוּר הִרְצֵה אֲבָל הִכָּא
דִּילְמָא אֲתִי לְמִיעֲבֹד בְּמִינוּ. לְעִילָּא שֶׁל גֹּזֶר שְׁלֹא צִמְיוֹ אֲטוֹ מִינֵי ד'
וְאִפִּילֵי בַמַּחֲא. וְהֵא דֹאֲמֵר בְּכִידֵל לִזְלִין (לָקַח ע"י) פֶּתַח
אִסְיָרָא אֲלֵא מִטַּעַם רִיחַ דְלִיכָא אִיסּוּר כּוּלֵי הָאִי: **דִּילְמָא אֲתִי לְמִינוּ**
צִפ' כֹּל הַבָּשָׂר (חולין ק"א: וס) דְּגִידִים שְׁעֵלוּ בְּקַעְרָה מוֹתֵר לֹאֲוֹכֵן בְּזוֹתָהּ
מִשּׁוֹם חוֹרְפָא דְלִזְנוֹן בְּלַע טַפִּי מִדְּגִידִים וְרוֹחִים שְׁעֵלוּ בְּקַעְרָה וְלִפִּי הֵא דִּגְמִי
וְכוּן נִמִּי אֲבָל מִחוּם הַמְּתוּרָה בְּלַע טַפִּי וְלִפִּי אֲחֵר שֶׁפִּי שֶׁסֶּם דְלִזְנוֹן אִיסּוּר
בְּשֶׁר מִמֶּשׁ קִשָּׁה הֵכָּא יִפֵּי שְׁמַמְחָה הַמְּתוּרָה יִפֵּה אִזּו הוֹסֵם פֶּסֶם אֲחֵרָת אִלִּי

אמר רבא הִלכתא חמץ בזמנו בין במינו ובין שלא במינו אסור
בבֵּשׂ שהוא כרב. פסק רש"י בחולין דמין צמינו צמשהו כרבי
יהודה דאמר צ"ל כל הבשר (חולין קט). מין צמינו לא צטיל ואף רבי
קאמר התם נראין דרבי רבי יהודה מכלל דהלכתא הכי ועוד הציט

מִן בִּזְמוֹנוֹ בֵּין בְּמִינוֹ
בְּמִשְׁהוֹ כִּרְבִּי שְׁלֹא
אֵל בְּמִינוֹ מוֹתֵר כִּרְבִּי
כִּי וְהָאֹמֵר רַבָּא ⁽⁶⁾ רַבִּי
אֵיל וְעֵבֶר עָלָיו כִּבְל
זִילִי בַעֲיִינָהּ אֲבָל עַל
רַבָּא לַמַּעֲמִיָּה דֹּאֲמֵר
מִן כִּי הוּוּ נִפְקִי שְׁבַעָה
פּוֹקוּ וּזְבִינוּ תְּמִירָא
קִדְרִית בַּפֶּסַח יִשְׁבְּרוּ
הַפֶּסַח וְלִיעֲבֹד בְּהוּ
אֵל אֲתוּ לַמִּיעֲבֹד בְּהוּ
אֵל יִשְׁבְּרוּ אֲבָל מוֹשֶׁה
בְּהוּ בֵּין בְּמִינוֹ בֵּין
וְאֵל לַמַּעֲמִיָּה דֹּאֲמֵר
י כִּנְדִי אֲשׁוּוּ זְבִינִי
נָא לְכוּ כִּרְבִּי שְׁמַעוֹן
נְמוּאֵל כִּרְבִּי שְׁמַעוֹן
⁽⁷⁾ הוּהּ הָאֵל תְּנֹרָא
יָהּ רַבָּא בְּרַא אֱהִיִּלָּאִי
בִּמְלִיחָא לְעוֹלָם דִּילְמָא
מִיתִיבִי ⁽⁷⁾ אֵין לִשְׁן
לִשׁ כָּל הַפֶּת כּוֹלָה
עֲבִירָה כִּיּוּצָא בּוּ
אֵין

פסקה בהדיא הלכה כר' יוחנן משום דה"א דלא פסק כוותיה אלא בזמנו אבל שלא בזמנו לא דלא תקשי דרבא אדרבא דהא אמר רבא קנסא הוא דקנים ר' שמעון כדפרי' להכי אינטיקין לפרש ומציא רי"מ ראי' דבדקדא סבירא ליה לרבא ב' גיד הנשה (חולין 15: וסא) קסא אטעמא אי גמי מין שלא בזמנו וליכא קפילא ב' ואין לדחות שמא אויל ולא חשיב מינו דא"כ אמאי קרי ליה מין בזמנו ובסקומן ומכלל דלאו ליה וזכ' והתעורבות (ובסא עט: וסא) קסבר ר"ה בן (ח: וסא) שפיר עבוד דלחמינו עליה חמיני בעינן ואי דלרבי יהודה לא ק' בתרא דמס' ע"ז (ד' 10:) גבי פלוגתא דאב"י ורבא דהלכתא כרבי יוחנן מדרבא ב' גיד הנשה (חולין 15:) ויין נסך דקאמר התם בזמנו שבזמני ואיסורי הנאה *אבל סתם יין דשרי בהנאה ב' ובתשובת לפי ע"ז אסור בהנאה ואינו בטל אפילו באלף כמו ששמינו *אלו ירין וסתם יין חוץ מטבל ויין נסך בין בזמנו ובין שלא בזמנו בנ"ט י' איחא דרבא אית ליה ג' בחמץ בנ"ט: *ונש"ע חוס' חולין 15: ד"ה אמר ר' (סא וסא) גבי עכברא שביחא מספקא ליה אי קסבר דב' נותן טעם לפי קאמר הכא שפיר ישרור דנ"ט לפגם דוקא דלידעב שרי אבל שפוגם טעמו כמו שהוא בעין אבל הכא אינו פוגם אלא מחמת במינן. תימה לר"י נהי דסבירא לן דטעמא דחמץ בקדירה חשיב משהו וזולה ואפי' איסורא דרבנן אין מבטלין דאם לא כן מה הועילו חכמים י' לעזים שנשרו מן הדקל לתנור דנ"ט שמתבה עליהן עזים מוכים י' דאית ל' שורש מן התורה לא ומפרש ה"ר יוסף הוואיל ואיכא תרתי י' ז"ל דה"פ וליעבד שלא בזמנו אי ס"ל לרב נותן טעם לפגם מותר זה חסוד דעבד ואש"ג דלענין איסור קדירה שאין בו יומא אסרינן ויכא אלא משהו והואיל ושלם בזמנו הוא יכול לבטל וידיעב דמי: לא לא שכיח שיתערב לו חמץ *אבל הכא להחמיר לבטל בהן איכא למיגור: אפאה עם הכלי בתנור אסור לאכולו בזותא אבל בזמלא שרי התם לא יד' בבתיה. ומימה וליכילה בזותא דהא נותן טעם בנ"ט הוא כדאמר י"ל דקאמר התם גמי כגון שחמכו בכסין אסור לאכולו בזותא ופרש"י שנתבטלו בקדירה אסור לאכולן בזותא דע"י ביטול בלעי יותר מדאי *י' פ' שפעמים שהשמוניית קרוש על הסקין ואינו ניכר ואיכא בזמנו טעם אסור לאכולו בזותא וי"ל דשומן שעל החרס אינו יכול *לקנא יפה י' *:

א מ"י פ"א מהל' חמץ הל' ה [ופ"ד
ל' יב] ופט"ו מהל'
אכלות אסורות הל' ט
מג לאוין עח טוש"ע א"ח
תמו סעיף א:
ב מ"י שם טוש"ע שם
סעיף יא:

א ג מיי פ"ה מהל' חו"מ הל' דה סמג
ס טוש"ע א"ח סי' תנא
סעיף א:
ב ד מיי פ"ט מהל' מאכלות אסורות הל'
ב סמג לאוין קמא טוש"ע
י"ד סימן לו סעיף א:

רבינו חננאל

[illegible]

ע"פ דף ה' ע"ב א"ל רבא לבני מחוזא בעירו חמירא דבני חילא וכו' וע"ע היטב בהשגות הרא"ב ד"פ מהל' חו"מ הלכה ג' ובכ"מ ובלח"מ שם ועי' בח"י סי' ת"מ סק"ד בשם הירושלמי ודו"ק.